

Inne i den dype skogen bodde det en gang en vakker liten fugl med skinnende blå fjær. Fuglen hadde tre små unger som den passet dag og natt. Hver dag hentet den mat og beskyttet de små.

Noen kråker så de vakre fuglene og ble misunnelige. De bestemte seg for å plage de små fuglungene, ja drepe dem om de fikk anledning.

Moren så hva kråkene pønsket på og passet enda bedre på ungene sine. Ungene vokste fort og ville snart ut og prøve de små vingene.

Kråkene så at moren ikke klarte å fly etter alle tre ungene samtidig og straks var de der for å plage å gjøre narr av ungene.

Fuglemoren tenkte:

“Jeg må fly ut i verden og hente hjelp”. Hun forlot ungene sine. Langt bort fløy fuglen.

En dag satte hun seg i et tre for å hvile. En skogvokter var i skogen og så den vakre fuglen. Han tok noen brødsmuler ut fra lommen hans kastet dem til henne.

Fuglen ble svært takknemlig. Skogvokteren var en stor og flott mann og fuglen ble virkelig forelsket for første gang i sitt liv. Blodet bruste i kroppen og hun følte seg mer levende enn noen gang.

Den fløy opp på skulderen til skogvokteren og sang en vakker sang for ham. Men paradisfugler synger så høye toner at vanlige mennesker ikke kan høre dem, derfor tror alle at paradisfugler er stumme. Så skogvokteren hørte ikke sangen.

Fuglen ble lenge hos skogvokteren. Men en dag husket hun ungene sine og fløy videre for å lete etter hjelp.

Skogen forandret seg ble mørkere og trærne var underlig forvridde. Vinden visket i øret til fuglen:

“Ikke fly inn her, for denne skogen er forhekset av trollmannen.”

Fuglen hørte men kjærligheten til ungene hennes gav henne mot og hun fløy videre helt til hun kom til trollmannens slott. Hun fløy like inn i den store slottshallen hvor trollmannen satt på en trone med trollkonen ved siden av seg.

Fuglen satte seg foran ham og sang så vakkert den kunne. Trollmannen så på den lille fuglen og sa:

“Om du hver dag flyr ut i skogen og plukker gullbær til meg skal jeg hjelpe deg”.

”Ja, det vil jeg”, svarte fuglen.

”Men du må oppfylle alt jeg ber om, ellers kommer du ikke fri”, sa trollmannen.

”Ja”, nikket fuglen mens den tenkte på sine små..

Bærene vokste langt fra slottet og de var vanskelig å finne. Fuglen brukte hele dagen på å samle bær til trollmannen. En kveld satte den seg i vinduet og tenkte på skogvokteren. Og fra hjertet steg en vakker melodi ssom den så sang.

Trollmannen hørte sangen og den minnet ham om noe han hadde hatt hørt en gang for lenge siden og sa til fuglen:

”Du skal synge for meg hver kveld.
”Ja”, svarte fuglen og tenkte på ungene sine.

Da trollkonen så hvor mye oppmerksomhet den lille fuglen fikk ble hun svært sjalu. Hun bestemte seg for å sette opp feller i skogen for den lille fuglen.

Hver dag ville trollmannen ha flere og flere bær, men det var som om fuglen hadde en indre kraft som gjorde at den klarte å finne alle bærene og unngå de farlige fellene. Men den var så sliten når kvelden kom.

Skogvokteren stoppet plutselig opp en dag. Hvor er den lille vakre blå fuglen som fulgte meg så trofast?. Han begynte å kjenne en underlig lengsel i hjerte sitt og lette etter fuglen alle steder i skogen.

Men fuglen var borte og skogvokteren satte seg trist ned. Og lukket sitt hjerte.

En dag sa trollmannen til fuglen:
”Om du klarer å fylle disse to kurvene med bær skal du få slippe fri i kveld, slippe fri for alltid”.

Fuglen så på de store kurvene og skjønte det ville bli en enorm oppgave, men så tenkte hun på barna sine og sa:
”Ja, det skal jeg”,

Den dagen jobbet fuglen dobbelt så hardt som før. Det nærmet seg kvelden, himmelen ble mørk, det begynte å blåse en iskald vind og store hagl falt fra himmelen.

Fuglen kjente at den var forferdelig trett. "Jeg kommer ikke til å klare det" tenkte den fortvilet. Den jobbet ennå mer, helt til den ikke hadde noen krefter igjen. Så falt den ned fra himmelen, ned i den mørke skogen og ble liggende på bakken.

Måneskyggende vokste rundt den, kom nærmere og nærmere den lille frosne fuglen, som ikke hadde noen krefter igjen. Det var bare så vidt den kunne puste.

Gud i himmelen hadde sett og hørt alt som hadde skjedd og det rørte ved hans hjerte. Gud sendte sin sølvblå engel for å hente den lille fuglen opp til seg.

I det den lille fuglen ble løftet opp skjønte den hva som hadde skjedd:

"Skogvokteren har sluttet å lete etter meg, det var fra ham jeg fikk styrke til å jobbe så hardt," tenkte den og så tenkte den ikke mer.

Trollmannen fikk ikke bærene sine. Han døde av havesyke og konen sprakk av sjalusi.

Nå synger den lille fuglen for Gud i Paradiset. Og Gud hører. Og hvordan gikk det med ungene: De vokste opp til å bli vakre og berømte Paradisfugler.

Marith